

Magelluksen maa

Jatkokertomus
Kirj. Magdalena Hai

Osa 3: Kepposia ja kummituseläimiä

Roikkuessaan kummituseläinten nahkeissa näpeissä keskellä lumen peittämää ikimetsää Kai nauroi. Hän ajatteli, että eläimet olivat söpöintä, mitä hän oli eläessään nähnyt.

Hän ajatteli niin vielä kaksi päivää myöhemmin, kun muut lapset olivat jo läpeensä kyllästyneitä niiden kepposteluun ja suuriin, lamppumaisiin silmiin.

Jättiläisen portaiden liike oli aiheuttanut suuren lumimyrskyn, joka oli peittänyt laakson alleen ja jonka läpi lapsilla ei ollut menemistä. Kummituseläimet olivat pyytäneet heitä jäämään.

Kartanossa oli mukavaa. Kummituseläimet olivat huomaavaisia isäntiä ja emäntiä. Ne olivat laittaneet pöydät koreaksi ja kutsuivat lapset viettämään kanssaan keskitalven juhlaa, kunnes lumentulo lakkaisi ja he voisivat jatkaa taas matkaa.

”Minä olen lukenut kummituseläimistä”, Eveliina sanoi, ”mutta eivät nämä kyllä mitään *oikeita* kummituseläimiä ole.”

Eveliina nyrpisti nenäänsä ja Kai mietti, että Eveliina taisi olla vain vihainen, kun kummituseläimet eivät näyttäneet vähää välittävän neiti Yksisarvistenkesyttäjältä.

Kai, jonka pään päälle yksi kummituseläinvauvoista parhaillaan kiipesi, väitti vastaan: ”Miten niin eivät ole oikeita? Totta kai ne ovat oikeita.”

Kummituseläinvauva työnsi yhden tahmeista näpeistään Kain korvaan, ja Kai hihitti.

Eveliina niiskaisi. ”Ensinnäkin, ne ovat liian isoja. *Oikeat* kummituseläimet ovat ihan pieniä, siilin kokoisia. Toiseksi, oikeat kummituseläimet eivät puhu. Eivätkä keppostelee.”

Kai virnisti. Eveliina oli juuri äsken istunut yhden kummituseläimen hänen tuolilleen asettaman pierutyynyn päälle. Siitä oli kuulunut mahtava, kostea pierun törähdys. Ruskeatukkaisen tytön posket hehkuivat vieläkin punaisina häpeästä.

Faruq nappasi lautaselta nakin. ”Loogisesti ajatellen kummituseläimet ovat yhtä oikeita tai yhtä vähän oikeita kuin tapaamamme yksisarviset. Tai tämä maailma. Oletteko huomanneet, että linnan seinät ovat parkittua nahkaa ja paperia, eivät kiveä?”

”Loogisesti ajatellen sinä olet ääliö”, Eveliina tiuskahti.

Faruq kohautti olkaansa ja haukkasi nakkia. Se päästi surullisen *Ploink!* -äänen ja ponnahti Faruqin hampaiden välistä takaisin pöydälle. Tummasilmäinen Tähestäjä katsoi nakkia ja huokasi. ”Kuminakki.”

Kai nauraa tyrski niin kovaa, että kummituseläin hänen päänsä päältä tipahti alas.

Yönsä lapset nukkuivat kummituseläinten heitä varten petaamissa vuoteissa ja heräsivät aamulla takkatulen rätinään. Linnan ulkopuolella ujelsi tuuli ja lumi kertyi kinoksiksi ikkunalaudoille.

Artur nojasi nenänsä ikkunaan. ”Meidän pitäisi jatkaa matkaa. Ties mitä kauheuksia opettajat joutuvat kokemaan Magelluksen kynsissä.”

”Ette voi lähteä”, kummituseläimet huhuilivat katon rajasta ja pöytien alta. ”Laakso on paksun lumen peitossa ja metsissä kulkee peikkoja.”

Kai, jonka sylissä kiipeili nyt kolme kummituseläimen vauvaa, sanoi: ”Sitä paitsi täällä on mukavaa. Opet varmasti ymmärtävät, jos viivymme vielä hetken.”

Artur mulkaisu Kaita. ”Ehkä *sinulla* on mukavaa. Olet ainoa, kenen kustannuksella nuo eivät kujeile.”

Kai aikoi väittää vastaan, mutta samalla hetkellä Eemeli käveli huoneeseen ja tönäisi oven päälle piilotetun ämpärin nurin. Eemelin niskaan pölähti sateenkaaren väreissä kimaltavaa jauhetta. Eemeli älähti, alkoi raaputtaa itseään vimmaisesti ja juoksi sitten pois.

”Kutitusjauhetta! Klassikko”, Kai huokasi. Kain kunniaksi on sanottava, että hän yritti kyllä tukahduttaa hihityksen kämmeneensä, mutta siinä istui aivan pikkuruinen kummituseläin, jolla Kai päätyi pyyhkimään nenänsä. Kai ei voinut enää estää naurua, joka kiemursi hänestä ulos kuin käärme.

Artur tuhahti. ”Yrittäisit edes joskus olla vakava!”

Ei Kai ilkeä ollut. Hän vain tykkäsi tavattomasti kujeilusta, vitsailusta ja naurusta. Narrit olivat sellaisia. Heidän kadonnut päällikkönsä Lilli oli kyllä tehnyt selväksi, että toisten kustannuksella nauraminen oli rumaa, mutta varsinkin silloin, kun Kaita pelotti, hän ei voinut sille mitään. Nauru oli ainoa tapa selvitä jännistä paikoista. Nyt Kai pörrötti sylissään kujertavan kummituseläimen päätä ja jupisi itsekseen: ”Vakava! Ennenmin kuolisin, kuin olisin hetkeäkään vakava!”

Mutta mitä enemmän aikaa kului ja mitä enemmän ulkona satoi lunta, sitä kireämmäksi kartanon ilmapiiri muuttui. Artur äyski Kaille ja kaikille, Eveliina murjotti, Eemeli muuttui entistä hiljaisemmaksi ja Faruq vain katseli mietteissään kartanon seiniä ja muita lapsia. Vitseistä katosi hauskuus.

Viimein, kun Kai ja kummituseläimet yrittivät piristää muita pinnoittamalla kaikkien kengänpohjat vinkuvahalla, toiset lapset saivat tarpeekseen. He tulivat joukolla Kain luokse suureen takkatulisaliin.

Ikävä kyllä Kai ei voinut lopettaa nauramista.

Sillä aina kun joku muista lapsista otti askeleenkin, sitä säesti outo ääni kengänpohjista. Milloin ääni oli vinkaisu, milloin mörähdys, milloin tasainen pärinä, joka muistutti hiukan sen pierutyynyn ääntä, jonka Eveliina oli löytänyt tuoiltaan useita kertoja viime päivien aikana.

Joten kun Artur käveli Kain luo ja alkoi selittää heidän asiaansa, se kuulosti jotakuinkin tältä:

”Olemme saaneet –”

Prööt.

”- tarpeeksemme sinun –”

Nirsk.

”- ja noiden otusten –”

Rääp.

”- jekuista... voielämäenkestäenää!”

Rups.

Eveliina kirahti raivosta. ”Lopettakaa tämä pelleily nyt heti!”

Ovella jysähti.

Lapset kääntyivät katsomaan äänen suuntaan. Kai vilkaisi Arturin kenkiä ja sitten kummituseläimiä, mutta kummituseläimet ravistivat karvaisia päitään.

Ovella jysähti uudelleen.

Ääni kuulosti siltä, kuin valtavalla puunrungolla olisi lyöty ovea. Jymähdys pudotti lumia katolta ja sai kartanon paperiseinät tärisemään.

Artur tarttui vaistomaisesti lähimpään esineeseen, joka hänen käden ulottuvillaan oli. Se osoittautui leikkimiekaksi, jonka terä oli löysä kuin keitetty spagetti. Kaita alkoi taas naurattaa, kun hän näki pojan yrittävän turhaan suoristaa terää, joka vain lörpähteli uneliaasti hänen käsissään. Mutta jopa Kai arvasi, että tilanteesta oli leikki kaukana.

”Mitä ne ovat?” Faruq kysyi.

Kummituseläinten jo valmiiksi suuret silmät laajenivat. ”Peikkoja...” ne supisivat. Kaikista pienin kummituseläin tunki itsensä kokonaan Kain paidan hihaan ja vinkaisi: ”Velho Magelluksen vuorenpeikkokohortti!”

Ovi jysähti taas, ja tällä kertaa se alkoi vääntyä. Oven saranat valittivat, kun jokin hyvin suuri ja voimakas työnsi sitä sisäänpäin. Ulkoa kuului pahaenteistä murahtelua ja raskaiden jalkojen töminää. Oven raosta tunki sisään kolme vihreän ihon peittämää, karvaista sormea, joista jokainen oli paksumpi kuin Kain ranne.

”Juoskaa!” Eveliina huusi, ja kaikki lapset ryntäsivät kummituseläinten perässä syvemmälle linnaan.

Artur, jonka kengänpohjiin vinkuvaha oli tarttunut kaikkein tiukimmin, juoksi edellä päästäten joka askeleella ääniä, jotka saivat Kain kompuroimaan naurusta.

Viik! Viik! Viik!

”Lopeta!”

Naarsk! Nirsk! Prööt!

”Ei ole hauskaa!”

Trööt! Pruut! Nirskis! Gnääkh! Iip!

Heidän takanaan ovi antoi periksi vuorenpeikoille.

Kai vilkaisi taakseen ja vihdoin hänenkin naurunsa taukosi. Vuorenpeikot olivat pelottavampia kuin hän oli osannut edes aavistaa. Niillä oli tynnyrimäiset hartiat ja ulostyöntyvät leuat, joista pisti esiin pari rumia, ruskeankeltaisia torahampaita. Niiden ilkeät pikku rusinasilmät mulkoilivat pahansuopina kummituseläinten takkatulisalia. Arturin vinkuvahakengät päästivät edelleen äänimerkkejään. Yksi kerrallaan vuorenpeikkojen huomio kiinnittyi heidän kaikkoaviin selkiinsä ja pian vuorenpeikoista tyhminkin tajusi, mistä käytävästä lapsia pitäisi etsiä.

Kummituseläimet olivat kadonneet kaikki tyynni. Kaita harmitti. Hän oli luullut niitä ystävikseen, mutta ne eivät kai olleetkaan niin kilttejä kuin hän oli ajatellut. Kun vinkuvaha vihdoin kului pois Arturin kengistä, oli jo myöhäistä. Sammalseikäinen peikkokohortti rymisteli heidän perässään kellarinportaita alas ja ahtaaseen käytävään, joka ei tuntunut loppuvan lainkaan.

Vihdoin lapset tulivat käytävän päähän, mutta kauhukseen he huomasivat, että se päättyi kellarihuoneeseen, jonka ainoa ovi oli se, josta he olivat tulleet. Kellari oli tyhjä lukuunottamatta komeaa jääveistosta, joka seisoi jalustalla huoneen keskellä.

Raskaiden jalkojen jyminä lähestyi lapsia.

”Mitä me nyt teemme!” Eveliina huusi.

”Taistelemme, jos on pakko”, Artur sanoi synkkänä. Hän katsoi käteensä, jossa roikutti yhä kummituseläinten jekkumiekkää. ”Läpsimme ne kuoliaaksi, jos ei muuta.”

Kai katsoi Arturia suu auki.

”Kerroitko sinä juuri vitsin?”

Tytön suureksi yllätykseksi Artur iski hänelle silmää.

Kaikista pienin kummituseläin kömpi Kain hihasta tämän kämmenelle. Kai oli aivan unohtanut, että se oli ollut siellä. Sen viikset väpättivät ja suuret silmät kääntyivät merkitsevästi jääveistoksen suuntaan. Kai kallisti päätään. Oliko tämä taas uusi jekku? Mutta kummituseläin vinkkasi uudestaan veistoksen suuntaan. Se oli liian peloissaan puhumaan. Sitten se iski pikkuiset naskalihampaansa kipeästi Kain peukalonsyrjään.

Kai älähti ja pudotti kummituseläimen, joka juoksi karvaisena pallona jääveistoksen jalustan alle.

”Se puri minua!” Kai sanoi kättään hangaten.

Kai kääntyi jääveistoksen puoleen. Kummituseläin oli kadonnut. Sitä ei näkynyt jalustan alla eikä veistoksen takana. Jääveistos oli koristeellisen avaimen muotoinen, ja sen sisällä kimalsi jotakin punaista. Kai henkäisi. Jälleen uusi rubiininsirpale!

Kummituseläin ei ollut kadonnut veistoksen taakse, vaan sen *läpi*.

Kai huudahti toisille: ”Tulkaa! Pian! Tämän täytyy olla taas jonkinlainen portaali!”

Toiset lapset katsoivat Kaita epäillen. Ei heitä oikein voinut syyttää siitä, että nämä eivät kaikkien Kain ja kummituseläinten keppostelujen jälkeen oikein tahtoneet uskoa häntä.

Mutta juuri sillä hetkellä ensimmäinen vuorenpeikoista jymisteli näkyviin käytävän mutkasta. Se oli hirvittävä. Sen suupielistä tippui niljaista kuolaa ja sen kauheat, muhkuraiset nyrkit olivat miehen päätä

suuremmat. Yksi kerrallaan lapset törmäsivät jääveistokseen ja katosivat näkyvistä. Viimeisinä veistosportaalin läpi kulkivat Artur ja Kai.

Kai kaivoi taskujaan.

Hän heitti jotakin peikon jalkoihin.

Peikon suuret, känsäiset kourat puristuivat Kain sijaan kasaan lystikkäästi narskahtelevia, puristuksesta ponnahtelevia kuminakkeja. Kuului suuri *NIRSK*.

Järkälemäisen vuorenpeikon kasvoille kohosi hölmistynyt, kiukustunut ilme.

Portaali sulkeutui pöristen.

Tarinan kolmas osa julkaistaan maaliskuussa 2018 Lukuklaanin verkkosivuilla ja sosiaalisessa mediassa!